Autor Guste Santini
Ponedjeljak, 08 Ožujak 2010 21:00

8. ožujka se je, ne tako davno, "slavio" nazdravljajući našim drugaricama Dan žena. Restorani su bili uglavnom krcati u ravnopravnoj i sindikalnoj atmosferi. Svi su opušteni odavali priznanje drugaricama bez obzira bile one bake, majke, supruge, sestre, kćerke ili tek "neka" radnica udruženog rada. Da bi ravnopravnost bila u potpunosti zadovoljena osnovne organizacije sindikata, kada je to bilo moguće, kupovale su znakove pažnje. One "revolucionarnije" drugarice bunile su se zbog razbacivanja druševenog novca i predlagale - ponekad čak i uspjevale - da se namjenjeni iznos potroši u što humanijem i nesebičnijem pogledu.

Danas, koje traje cijelo desetljeće, prodaja cvijeća, onda tako unosan posao, događa se sporadično tek nešto življe nego običnim radnim danom. Tako tek poneka žena dobije buket cvijeća u znak zahvale za pruženu ljubav u najširem smislu te riječi. Bolje stojeći parovi možda završe na nekom svećanom ručku, večeri ili bar na kavi u kavani u koju se više ne zalazi često. Teška su vremena - što ćete tako je to!

Neću opisivati klasni i ini aspekt 8. ožujka jer je to uglavnom poznato. Mlađima svakako preporučujem da "ispitaju" svoje roditelje. Znamo da se problemi vezani uz položaj žena rješavaju nedopustivo sporo. Ipak smo mi još uvijek "muška" civilizacija, općenito, i nacija, posebno.

Ipak, današnji dan želim ovim napisom, sebe radi, obilježiti na način kako bi sasvim precizno definirao moj odnos prema ženama. Dan žena je, priznat ćete, dobar povod da se to učini.

Ne tako davno bio sam bolestan. Bio sam ozbiljno bolestan. Kraj životnog puta tek što nije došao. To su trenuci kada svaki bolesnik ima mnogo što šta raspraviti sa samim sobom u što svakako valja uključiti i izradu svoje "bilance stanja" i "bilance uspjeha". Obično su obe bilance u očima bolesnika trivijalne i čovjek se jednostavno jadno osijeća u što je potratio život.

U takvom stanju moje bolesti upravo je "slabiji spol" pokazao svu svoju za mene do tada neotkrivenu snagu. Nije to bila snaga u uobičajenom smislu rječi. To je bila snaga ljubavi čovjeka prema čovjeku u kojoj su nesbičnost i davanje pokazali snažna terapeutska svojstva. "Jači spol", osim pojedinih izuzetaka (imena ionako nisu važna), muževno su se povukli kako ne bi smetali bolesniku u vrijeme terapije (Razumije se samo po sebi da smo to poslije muški proslavili). Ljubav nije trajala nekoliko sati, nekoliko tjedana već je bila trajna konstanta za sve vrijeme bolesti, pa i poslije bolesti - do danas. Danas kada "gledam" to proteklo vrijeme sve više dolazim do spoznaje da su naše drage žene, u najširem smislu riječi, dragocjena pomoć bez kojih mi ne bi bili to što jesmo. Ipak smo mi muškarci, snažni kakvi već jesmo, manje od polovine smisla u vezi s ženom bez obzira kako tu vezu krstili.

Želim da dragim ženama priznamo njihove vrijednosti i njihovu snagu koju nam tako nesebično daju. Ne treba puno učiniti; dovoljno je viditi što se zbiva i te činjenice prihvatiti kao kriterij ocjene. Poštujući naše žene doprinosimo svome samopoštovanju što je u ovim turbulentnim vremenima mnogo. drage žene neka vam je: SRETAN DAN ŽENA. I ne samo to neka se 8. ožujka produži na cijelu godinu i tako do vijeka.

Međutim, žene se danas svojim prosvjedom ne mire sa svojim položajem u društvu. Osijećaju se zapostavljenim bićima što znači da 100 godina borbe za radnička prava žena nije rezultiralo njihovim boljem položajem.

Polarizacija na relaciji rad kapital ne dovodi se u zonu prihvatljivih suprostnosti već se dramatizira.